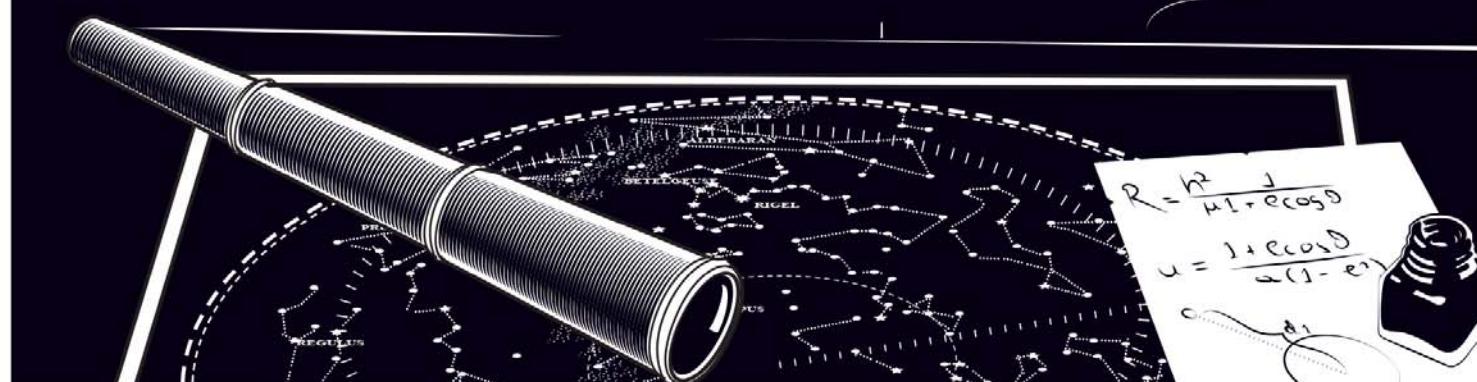
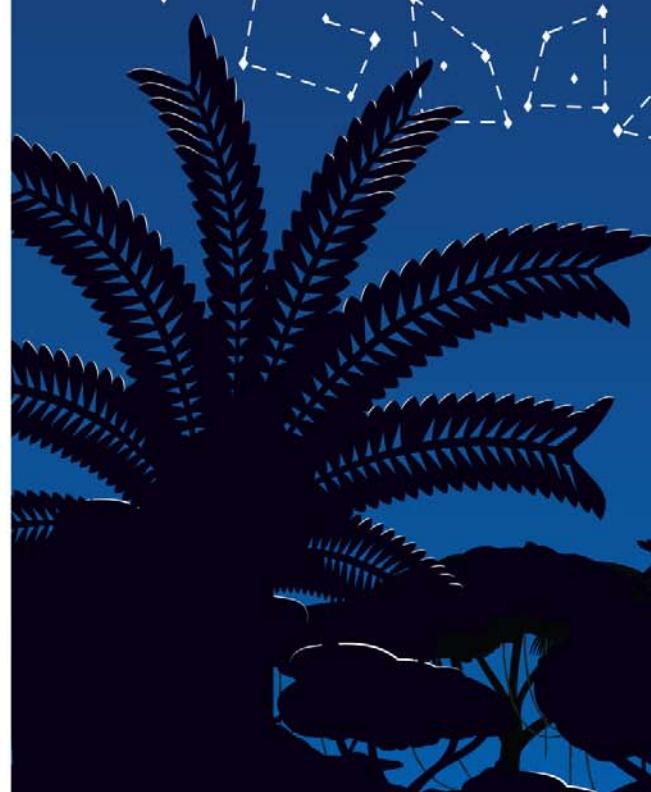

AYAN
AZU & DARD

**BEYOND GOOD AND BAD
SLAVES TO ATOPOS | ISSUE FOUR | /72**

Published by ATOPOS cvc | October 2011

On the occasion of the Exhibition ~~ANARCHY~~ Monsters in Fashion

All texts and illustrations by the brainstorm design

www.atopos.gr

www.brainstorm.com.gr

ATOPOS
Contemporary Visual Culture

Ποταμός Βαουπέρ, Αμαζονία, 23 Νοεμβριού 1869.

Κύριε Διευθυντά της Βασιλικής Αστρονομικής Εταιρείας,
αγαπητέ μου φίλε Ράσσελ:

Εύχομαι, η επιστολή μου αυτή, να σε βρει καλά. Ελπίζω, η
νοσηλεία μου να ολοκληρωθεί σύντομα και να μπορέσω να
επιστρέψω στο Λονδίνο.

Η κατάσταση της υγείας μου αυτές τις εβδομάδες -παρ' όλη τη
βελτίωσή της- με αναγκάζει να παραμένω σχεδόν όλη την ημέρα
στο σανατόριο.

Ουδέν κακόν αιμιγές καλού όμως! Δράττομαι της ευκαιρίας για
να οργανώσω το ημερολόγιο και τις σημειώσεις μου, από αυτές
τις τρεις εβδομάδες απόλυτης απομόνωσης στη ζούγκλα.

Παράλληλα με αυτό, θα συντάξω και αυτήν την επιστολή, για
να σε διαφωτίσω σχετικά με τα όσα συνέβησαν.

Ελπίζω έτσι, να τερματίσω τις όποιες φήμες και παραδοξολογίες,
οι οποίες είμαι σίγουρος οτι δύνη κυκλοφορούν ανάμεσα στα
αξιοσέβαστα μέλη της Εταιρείας μας.

Ας πάρουμε, λοιπόν, τα πράγματα από την αρχή. Όπως πολύ
καλά γνωρίζεις, η αποστολή μου έφτασε στο Μανάος στις
αρχές Σεπτεμβρίου. Σύμφωνα, πάντα, με το σχέδιο που μαζί¹
εκπονήσαμε, η μία ομάδα ιθαγενών και Πορτογάλων, προχώρησε
αμέσως προς την ενδοχώρα.

Εγώ απ' την άλλη, έχοντας σαν συνοδεία τους δύο πιστούς μου
ινδιάνους Αραρά, θα τους ακολουθούσαμε σε δέκα ημέρες.

Η ελονοσία σε αυτά τα μέρη, όπως αλώστε ξέρεις, θερίζει
πραγματικά.

Έτσι θεώρησα ότι ήταν σοφότερο να περιμένω το στήσιμο της
βάση μας και κατόπιν να μεταβώ και ο ίδιος.

Παρόλην την αποτνικτική ζέστη, η ανάβαση του ποταμού πήταν άνετη.

Οφεῖλω να σου ομολογήσω ότι το Μανάος ξεπέρασε κατά πολύ όλες μου τις προσδοκίες. Η πόλη έχει σχεδόν πλήρως εκπολιτιστεί και τολμώ να πω ότι σε λίγο, δεν θα έχει τίποτα να ζηλέψει από ανάλογες ευρωπαϊκές.

Οι μεγιστάνες του καουτσούκ, αυτού του σύγχρονου χρυσού, έχουν πραγματικά μεταμορφώσει το άλλοτε ασήμαντο λιμάνι ξυλοκόπων. Οι δέκα ημέρες πέρασαν πολύ ευχάριστα, χάρις κυρίως στα δείπνα που μας παρέθετε ο συμπατριώτης μας και φίλος της εταιρίας ο κύριος Wickham.

Έτσι, χορτασμένοι από την φιλοξενία αυτής της θαυμάσιας πόλης, φορτώσαμε τις λιγοστές αποσκευές που η προηγουμένη ομάδα μας είχε αφήσει, σε ένα μεγάλο κανό και αρχίσαμε την άνοδο του Ρίο Νέγκρο, με κατεύθυνση τον Βαουπέτες.

Παρ' όλην την αποπνικτική ζέστη, η ανάβαση του ποταμού ήταν άνετη. Οι σύντροφοι μου, οι δύο άγριοι Αραρά, αποδείχθηκαν εξαιρετοί κυνηγοί και μάγειροι. Ο ποταμός είναι πλούσιος σε φάρια και οι όχθες γεμάτες διάφορων ειδών ζώα και φυτά, τα οποία μεταμόρφωνταν τα βραδινά μας γεύματα σε μια γλυκιά ανάπταυλα αυτής της μονότονης, κατά τα άλλα, διαδρομής.

Μετά από τέσσερις ημέρες συνεχούς ανόδου και ενώ πλησιάζαμε χωρίς μεγάλη απόκλιση τη μέση της διαδρομής, βρήκαμε την πρώτη από τις μικρές βάσεις που η πρώτη ομάδα είχε αφήσει για εμάς.

Ήταν μια ευχάριστη αλλαγή, να κομιθούμε σε στεγνές και έτοιμες σκηνές, αντί για τις πρόχειρα στημένες αιώρες, στις οποίες μέχρι τώρα διανυκτερεύαμε.

Μετά από άνοδο τριών ακόμα ημερών και στάση σε άλλες δύο βάσεις, φτάσαμε στο σημείο εκβολής του ποταμού Βαουπέτες.

Τα νερά του, είναι σκούρα και αδιαφανή, περισσότερο ίσως ακόμα και από αυτά του Ρίο Νέγκρο, ο οποίος τους οφείλει άλλωστε και το όνομά του.

Το τηλεσκόπιο είχε ήδη τοποθετηθεί στην κορφή ενός κοντινού λόφου.

Τρεις ακόμη ημέρες ανάβαισης στον Βαουπέ μας έφεραν στην τελευταία παρόχθια βάση, την οποία η πρώτη ομάδα της αποστολής μου, είχε στήσει. Χωρίς να χασούμερούν, οι δύο πιστοί μου βοηθοί ξεφόρτωσαν τις αποσκευές μας απ' το κανό και τις μετέφεραν στις σκηνές. Εγώ, χωρίς επίσης να χάσω χρόνο, ξεκίνησα μια λεπτομερή επιθεώρηση της βάσης. Όλα έδειχναν να έχουν στηθεί βάση των σχεδίων μας.

Η βάση αποτελούταν από δύο μεγάλες ξύλινες κατασκευές. Η μία θα τελούσε χρέη προσωπικού μου καταλύματος και η άλλη αποθήκη των προμηθειών μας. Οι αχθοφόροι, καθώς και οι έξι Πορτογάλοι μου θα κατέλυναν σε μεγάλες σκηνές περιμετρικά της βάσης.

Την επομένη, μετά το πρωϊνό και αφού είχα ολοκληρώσει την επιθεώρησή μου, συζήτησα διάφορες σχετικές λεπτομέρειες με τα υπόλοιπα μέλη της αποστολής. Κατόπιν, αποφάσισα ότι ήταν ώρα να ασχοληθώ με τον κατεξοχήν σκοπό της αποστολής, την αστρονομική έρευνα.

Βασισμένοι στις λεπτομερείς μου σημειώσεις, οι βοηθοί μου είχαν συναρμολογήσει το τηλεσκόπιο. Κρίνοντας τώρα, μπορώ με βεβαιότητα να πω, ότι η επιλογή του τηλεσκοπίου ήταν η καλύτερη δυνατή. Επρόκειτο για ένα οπτικό τηλεσκόπιο με κύριο φακό δέκα ιντσών, κατασκευασμένο από τον κύριο Browning, εξ' ολοκλήρου από λακαρισμένο μπρούτζο.
Το καταπληκτικό αυτό όργανο διαθέτει επίσης μικρόμετρο και ρυθμιζόμενο αστροστάτη, κάτι που -όπως ξέρεις- μειώνει κατά πολύ το χρόνο ρυθμίσεων προσανατολισμού.

Το τηλεσκόπιο, μαζί με διάφορες προμήθειες, αστρικούς χάρτες και όργανα μετρήσεων είχε ήδη τοποθετηθεί στην κορφή ενός κοντινού λόφου. Οι ντόπιοι αχθοφόροι μάλιστα, επέμεναν πως ο λόφος αυτός είναι ο μοναδικός από τον οποίο επιτρέπετε να παρατηρεί κανείς τον ουράνιο θόλο.
Είναι πράγματι λυπηρό, να διαπιστώνει κανείς ότι όλες οι προσπάθειες των χριστιανών ιεραποστόλων, να ξεριζώσουν επιτέλους τις προκαταλήψεις και τις δεισιδαιμονίες από αυτό το κομμάτι κόσμου, φαίνεται να έχουν αποτύχει.

Ολόκληρη η ζούγκλα είχε μεταμορφώθει σε έναν απέραντο και αδιάβατο βάλτο.

Διάφορα λίθινα μέλη ήταν διάσπαρτα κατά μήκος της διαδρομής. Κάποια ήταν σίγουρα κομμάτια τοιχοδομών και κλιμάκων. Άλλα, έφεραν ανάγλυφη διακόσμηση με πρωτόγονες και φρικώδεις παραστάσεις. Θα μπορούσαν να ήταν αναθηματικού ή ακόμα και αποτρεπτικού χαρακτήρα. Ποιός μπορεί όμως να μπει αλήθεια στο βάρβαρο μυαλό αυτών που τα κατασκεύασαν, αιώνες πριν;

Η επιλογή της τοποθεσίας, παρ' όλα αυτά, ήταν όντος πολύ καλή. Ο λόφος δέσποζε της λεκάνης του ποταμού και το ύψος του θα μας παρείχε μια μικρή, αλλά όχι ασήμαντη προφύλαξη από την τρομερή υγρασία.

Χωρίς να χάσω άλλο χρόνο με τα ακατάληπτα αυτά κατασκευάσματα, καταπιάστηκα με τη ρύθμιση του τηλεσκοπίου. Οι επόμενες σαρανταοκτώ ώρες πέρασαν με ρυθμίσεις των φακών του τηλεσκοπίου και των βοηθητικών του οργάνων. Κατά τη διάρκεια αυτών των ημερών λίγες σχέσεις είχα με τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας μου, μιας και παρέμενα στην κατασκήνωση, στην κορυφή του λόφου.

Αυτήν μου την απομόνωση ήρθαν να διαταράξουν οι δύο πιστοί μου Αραρά το πρωί της επομένης. Τους άκουγα από μακριά να ανεβαίνουν φωνάζοντας το όνομα μου. Τα νέα που μου έφερναν δεν θα μπορούσαν να είναι τιπο επείγουσας φύσης.

Ο ποταμός άρχισε ξαφνικά να πλημμυρίζει!

Η στάθμη είχε ανέβει τέσσερα πόδια σε έξι μόλις ώρες. Αν αυτό συνέχιζε, η βάση μας θα καλύπτονταν από τα λασπώδη σκούρα νερά σε λιγότερο από μία ημέρα.

Έπρεπε να δράσω αμέσως!

Χωρίς καθυστέρηση διέταξα να μεταφερθεί η βάση μας σε υψηλότερο σημείο.

Αλόγονο όμως! Το δάσος τριγύρω ήταν πολύ πυκνό για να στηθεί η βάση και η κοτίν δέντρων για άνοιγμα ενός ξέφωτου, αποδείχθηκε μια πολύ χρονοβόρα εργασία. Ο ποταμός εν τω μεταξύ συνέχιζε να πλημμυρίζει με όλο και αυξανόμενο ρυθμό! Μετά την ανατολή της Σελήνης μπορούσαμε να διακρίνουμε ότι η βάση μας είχε σχεδόν όλη καλυφθεί από τα νερά του.

Ολόκληρη η ζούγκλα είχε μεταμορφώθει σε έναν απέραντο και αδιάβατο βάλτο.

Στόχευσα το τηλεσκόπιο προς την κατεύθυνση του Αλφάρντ, στον αστερισμό της Ύδρας.

Mε το πρώτο φως της αιγαίνης διαπίστωσα ότι η κατάστασή μας ήταν πολύ σοβαρή. Τα καταλύματα μας είχαν καταστραφεί. Οι εναπομείνασες προμήθειες ήταν ελάχιστες. Οι οδηγοί επέμεναν να εγκαταλείψουμε το σημείο και να κατευθυνθούμε ανατολικά προς μια ιεραποστολή σε απόσταση πέντε ημερών με τα πόδια και ύστερα ακόμη πιο κάτω, μέχρι τον Ρίο Νέγκρο για αγορά νέων προμηθειών. Η αποστολή φαίνονταν να οδεύει προς τον άδοξο τερματισμό της.

Πέρασα όλο το απόγευμα προσπαθώντας, εναγωνίως, να σκεφτώ μια λύση στα προβλήματά μας. Η εγκατάλειψη της αποστολής, πριν αυτή ουσιαστικά ακόμα αρχίσει, ήταν κάτι που με έβρισκε εντελώς αντίθετο.

Μετά από πολύ σκέψη και αρκετούς υπολογισμούς κατέληξα σε ένα παράτολμο σχέδιο. Θα έδιωχνα όλους τους βιομήνους μου, μαζί με τους αχθοφόρους και τους οδηγούς. Θα κατευθυνθούμενταν όλοι πιο χαμηλά στον ποταμό προς αναζήτηση προμηθειών και όταν θα είχαν όσα μας ήταν απαραίτητα θα επέστρεφαν στη βιθυντική μας βάση. Αυτό θα τους έπεργε το δίχως άλλο τουλάχιστον δύο εβδομάδες. Εγώ θα μπορούσα να παραμείνω στην κατασκήνωση, με μόνη συνοδεία τους δύο πιστούς μου ινδιάνους και να αφοσιωθώ στην παρατήρηση.

Αμέσως γνωστοποίησα το σχέδιο μου στους υπολοίπους. Οι έντονες αρχικά αντιδράσεις τους μετριάστηκαν σύντομα από την αποφασιστική και αδιάλλακτη στάση μου. Πράγματι, την αυγή της επομένης όλοι, πλην εμού και των δύο Αραρά, εγκατέλειψαν τη βάση μας.

Μετά από ένα ελαφρύ γεύμα, με συνοδεία φρέσκων φρούτων, ανηφορίσαμε προς την κατασκήνωση. Αυτή θα ήταν και η πρώτη νύχτα πραγματικής αστρονομικής έρευνας από όταν πάτησα το πόδι μου στη Λατινική Αμερική.

Η νύχτα έφτασε γρίγορα και στόχευσα το τηλεσκόπιο προς την κατεύθυνση του Αλφάρντ, στον αστερισμό της Ύδρας.

Ο κομήτης πήγαν σε τροχιά σύγκρουσης με τη Γη!

Οι προεργασίες που είχα κάνει τις προηγούμενες ημέρες βούθησαν πολύ. Σύντομα το τηλεσκόπιο ήταν πλήρως εστιασμένο και μπορούσα να αρχίσω τις παρατηρήσεις μου.

Για να με βοηθήσουν οι δύο πιστοί μου φίλοι μάλιστα, είχαν ετοιμάσει ένα όρφημα από τα φύλλα ενός θεραπευτικού φυτού τους. Επέμεναν ότι θα με κρατούσε διαυγή όλη τη νύχτα και θα άξυνε την όρασή μου. Η αλήθεια είναι ότι είχε μάλλον ευχάριστη γεύση. Όσον αφορά τις ιδιότητές του τώρα, δεν μπορώ να πω κάτι με σιγουριά. Ήταν άλλωστε τέτοιος ο ενθουσιασμός μου, που η νύστα και η κούραση εξαφανίστηκαν από το σώμα μου.

Η έρευνά μου είχε ανέλπιστα γρήγορα την πρώτη της επιτυχία. Σχεδόν μισή μοίρα βόρεια του κέντρου εστίασης μου, μπόρεσα να διακρίνω τη χαρακτηριστική φιγούρα ενός κομήτη. Έχοντας πλάτος σχεδόν τρία τέταρτα της μοίρας, ήταν σίγουρα κοντά στην αστρική μας γειτονιά. Γρήγορα ανέτρεξα στους αστρικούς μου καταλόγους, ψάχνοντας να βρω το όνομά του.

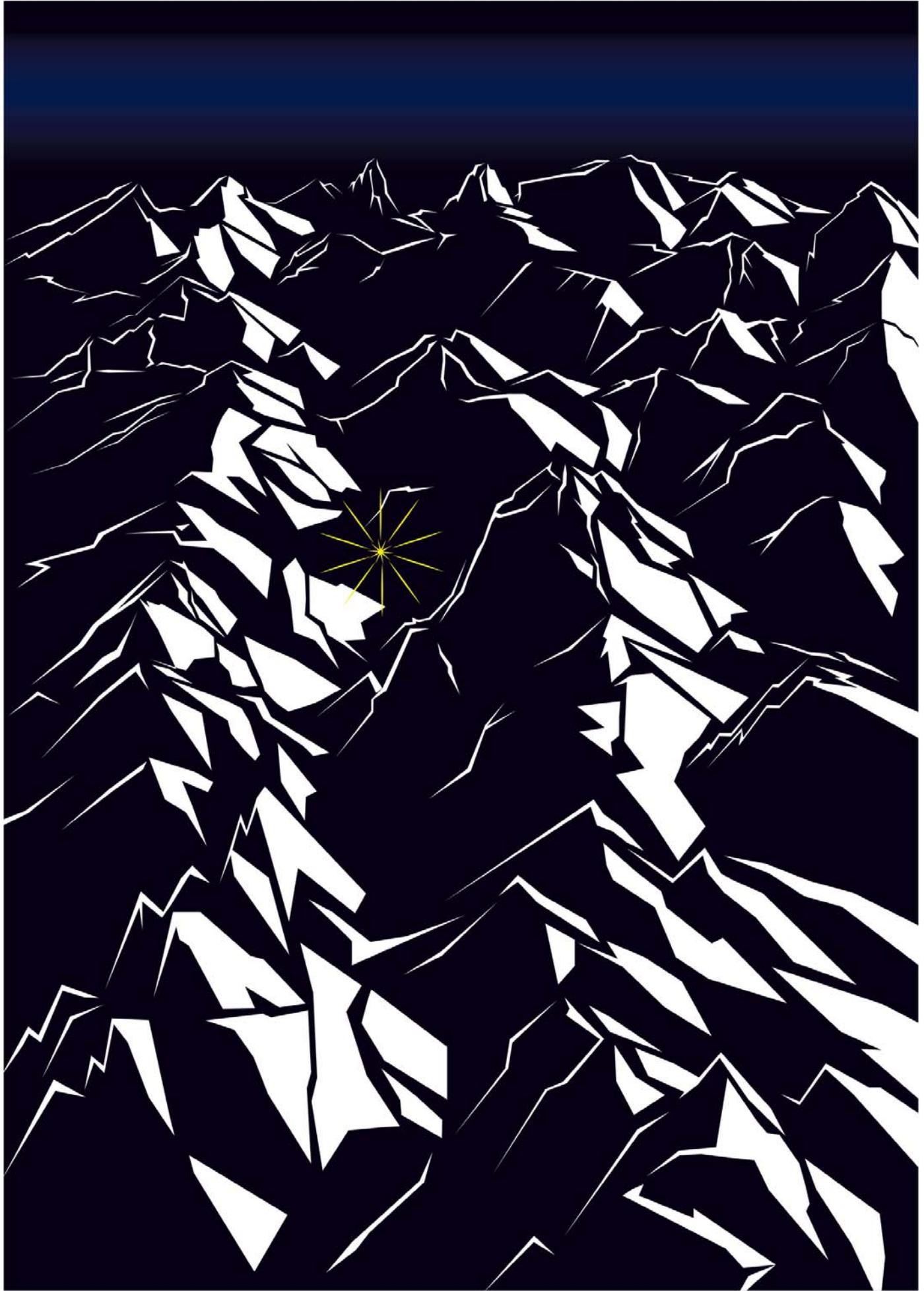
Μετά από αρκετές ώρες αναζήτησης κατέληξα ότι ο κομήτης δεν είχε καταλογραφηθεί.

Ήμουν ο πρώτος άνθρωπος που έβλεπε αυτό το σώμα να περιτλανάται στις εσχατίες του αχανούς σύμπαντος! Οι σκέψεις αυτές με γέμισαν δέος, αλλά και αίσθημα καθίκοντος. Έπρεπε να καταγράψω όσα περισσότερα μπορούσα για αυτόν τον γυρολόγο του πλιακού συστήματος, πριν χαθεί από το οπτικό μου πεδίο.

Για τρείς νύχτες, παρατηρούσα τον κομήτη, καταγράφοντας την τροχιά του. Το μέγεθος του συνεχώς μεγάλωνε, φτάνοντας τις έξι μοίρες ήδη. Αυτό βεβαίωνε ότι θα έκανε μια κοντινή διάβαση από τον πλανήτη μας.

Τα πρώτα αποτελέσματα των υπολογισμών μου άμως, ήρθαν να δώσουν μια απίστευτη τροπή στα γεγονότα!

Σύμφωνα με τα τρέχοντα μοντέλα ουράνιας δυναμικής, ο κομήτης ήταν σε τροχιά σύγκρουσης με τη Γη!

Kai πότε μόνα τους, απομονωμένες λάμψεις, σε έναν ζοφερό ωκεανό βράχων και γκρεμών.

Mάταια υπολόγιζα ξανά και ξανά την τροχιά του. Τα αποτελέσματα ήσαν πάντα τα ίδια. Κάθε φορά που έστρεφα το τηλεσκόπιο προς τον κομήτη με κατελάμβανε ακραίος φόβος. Ο φλεγόμενος βράχος φαίνονταν πλέον καθαρά. Μπορούσα να διακρίνω ακόμη και κάποια χαρακτηριστικά της επιφάνειάς του.

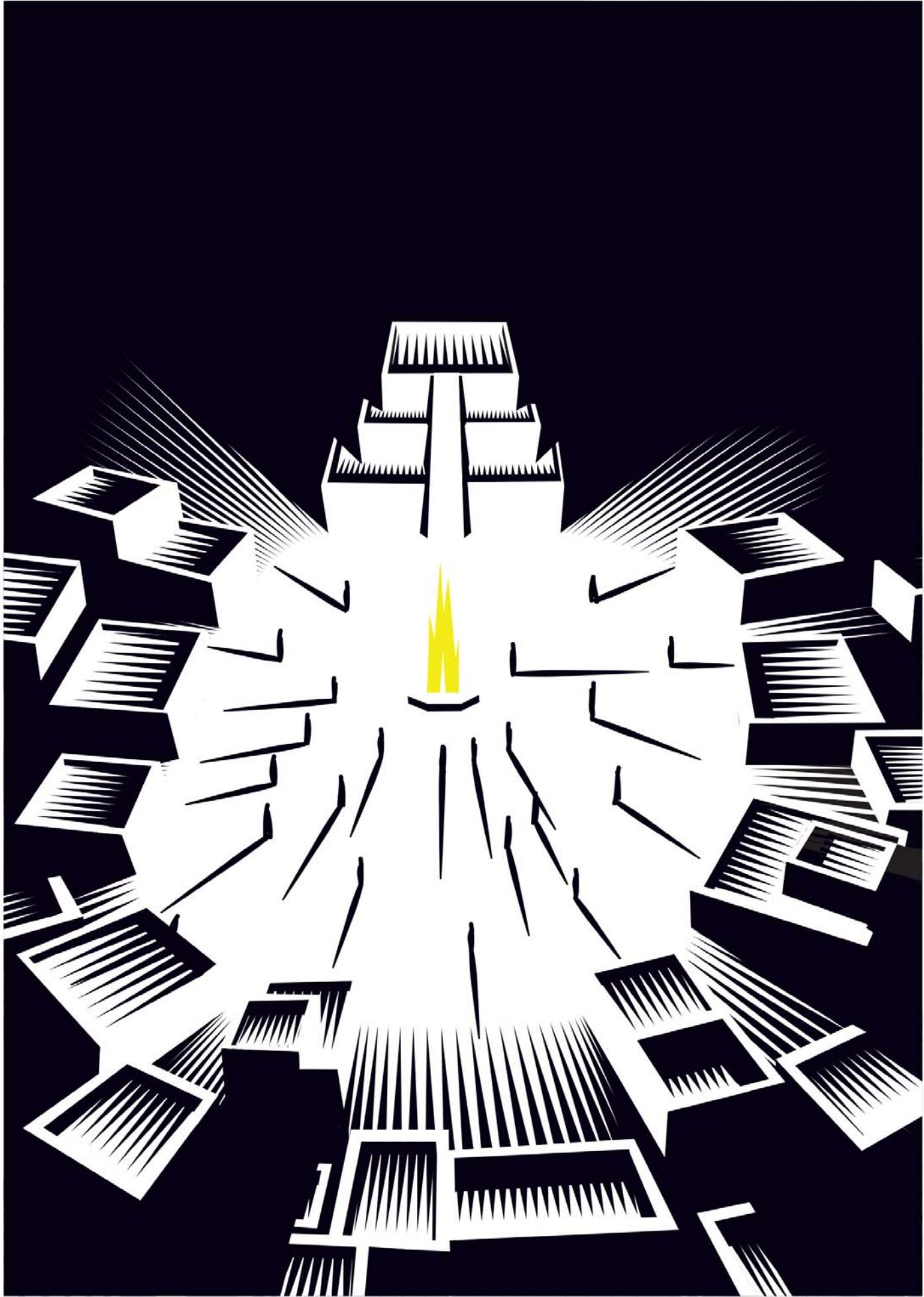
Οι άντνες νύχτες με είχαν καταβάλει σωματικά σε μεγάλο βαθμό. Όλη την ημέρα την περνούσα σχεδόν νηστικός επαναλαμβάνοντας τους υπολογισμούς μου, ενώ οι νύχτες ήταν αφιερωμένες στην παρατήρηση.

Ο τρόμος, μαζί με την απόγνωση, με είχαν κατακυριεύσει. Το μέλλον του πολιτισμού μας έμοιαζε φρικτό! Και ο μόνος που το γνώριζε ήμουν εγώ! Αποκλεισμένος στα βάθη της ζούγκλας, ανήμπορος να ειδοποιήσω τον κόσμο για την επικείμενη καταστροφή του...

Οι δυνάμεις μου έμοιαζαν να με εγκαταλείπουν. Τα γεύματα μου, εξαιτίας και τις ένδειας προμηθειών, ήσαν λιτά και σύντομα. Ο καφές που θα μπορούσε επίσης κάπως να βοηθήσει είχε και αυτός καταστραφεί. Σαν έσχατη λύση ανάγκης, λίγα φρούτα και το “ευεργετικό” ρόφημα των Αραρά συμπλήρωναν τη διατροφή μου.

Παρ’ όλη τη σωματική εξάντληση, τνευματικά ήμουν ακόμα ακμαίος. Το καθήκον επιβάλλονταν στην πείνα και οι παρατηρήσεις μου συνεχίζονταν αδιαλείπτως. Ο βράχος μεγάλωνε συνεχώς στο οπτικό μου πεδίο. Όλη σχεδόν η επιφάνεια ήταν καλυμμένη με βραχώδη όρη, απότομες πλαγιές και βαθιά φαράγγια. Φαίνονταν ένας άγονος και αφιλόξενος κόσμος.

Προς μεγάλη μου όμως έκπληξη άρχισα να διακρίνω, σκόρπιες σε μικρές κοιλάδες, μικρές τετράγωνες δομές! Σαν σπίτια αγροτών ή βοσκών. Πότε σε μικρές ομάδες, σαν μικροί οικισμοί και πότε μόνα τους, απομονωμένες λάμψεις σε έναν ζοφερό ωκεανό βράχων και γκρεμών.

Οι μορφές συγκεντρώθηκαν γύρω από την κεντρική εστία.

Ο πολιτισμός τους δεν φαινόταν να είχε ανθήσει ακόμη. Πουθενά δεν μπορούσα να διακρίνω μεγάλα έργα, όπως οδούς ή γέφυρες. Πουθενά επίσης τα σύμβολα της εξουσίας που συμβαδίζουν με την άνθηση ενός πολιτισμού, Ναούς και Ανάκτορα. Είχα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι επρόκειτο για μια κοινωνία διεσπαρμένη και υπανάπτυκτη.

Άραγε οι κάτοικοι αυτού του περιπλανώμενου κόσμου γνώριζαν τη μοίρα τους;

Ο βράχος ολοένα και πλησίαζε. Η αρχική φρίκη μπροστά στη βέβαιη καταστροφή των πάντων, είχε μετατραπεί σταδιακά σε μια αγωνιώδη προσμονή. Η επαφή μου με τον κόσμο είχε σχεδόν πλήρως αποκοπεί. Ο κόσμος μου ήταν πια αυτός ο βράχος που έτρεχε στο διαστημικό κενό, ακολουθόντας την καταστροφική του τροχιά.

Οι νύχτες είχαν μετατραπεί σε μια διαρκή μάχη ενάντια στον ύπνο. Απουσία καφέ, το ρόφημα των ιδαγενών ήταν ο μόνος σύμμαχος μου. Ακόμα και όταν ο Μορφέας προς στιγμήν νικούσε, πεταγόμουν όρθιος και τον έδιωχνα πίνοντας μια μεγάλη δόση.

Όταν ο βράχος έφτασε πολύ κοντά, εστίασα το φακό μου στο μεγαλύτερο οικισμό τον οποίο είχα εντοπίσει. Ήταν ένα χωριό με περίπου εκατό τετράγωνα σπίτια. Στο κέντρο του μπορούσα να διακρίνω μια χέρσα έκταση, ίσως μια πλατεία. Ένα μεγαλύτερο κτήριο οριοθετούσε το χώρο αυτό απ' τη μία πλευρά.

Σαν να ήξεραν ότι κάποιος τους παρακολουθεί, οι κάτοικοι του αλλόκοσμου αυτού οικισμού, άρχισαν να βγαίνουν από τα σπίτια τους. Μια φιγούρα φάνηκε να κατευθύνεται στο κέντρο της πλατείας και ευθύς αμέσως μια μεγάλη φλόγα φώτισε τον χώρο.

Οι μορφές συγκεντρώθηκαν γύρω από την κεντρική εστία. Ήμουν σίγουρα μάρτυρας κάποιας μυσταγωγίας. Γρήγορα οι “πιστοί” σχημάτισαν ομάδες και το τελετουργικό άρχισε. Μια μικρή ομάδα είχε σχηματιστεί γύρω από τον “Ιερέα”. Μια άλλη κρατούσε πυρσούς.

Στο κέντρο όλων αυτών μια μοναχική μορφή φαινόταν να έχει αποκοπεί από όλους.

Αυτός πρέπει να είναι, το δίχως άλλο, ο τελικός προορισμός της τελετουργικής πομπής.

Η τελετουργία σύντομα, εξελίχθηκε σε μια πομπή. Πρώτη η ομάδα του ιερέα ξεκίνησε να προχωρεί αργά προς τα βουνά. Πιο πίσω, ακολουθούσαν οι πιστοί κρατώντας πυρσούς. Ανάμεσα τους, σε δικό της ρυθμό, περπατούσε η μοναχική φιγούρα.

Δύσκολα μπορούσα να τους παρακολουθήσω μέσα στα απότομα φαράγγια. Οι αιμοδρές λάμψεις πότε εξαφανίζονταν και πότε εμφανίζονταν ανάμεσα σε ογκώδης βράχους, κρέμονταν πάνω από απότομους γκρεμούς ή βυθίζονταν σε σκοτεινές αβύσσους.

Η πομπή προχωρούσε όλο και βαθύτερα στο δαιδαλώδες ορεινό τοπίο. Η περιστροφή του κομπήτη φαίνονταν ότι θα δυσκόλευε την παρατήρησή μου. Σύντομα, η πρόσγεια πλευρά του μακρινού αυτού κόσμου θα έδνε και η ομάδα των πιστών θα χάνονταν από το κάτοπτρο μου. Τα βουνά θα περνούσαν πίσω από τον ορίζοντα και μόνο νοερά θα μπορούσα πλέον να ακολουθώ τη μυστηριώδη ομάδα.

Το μυαλό μου έφτιαχνε διαρκώς ευφάνταστα σενάρια για τους σκοτούς αυτού του τελετουργικού. Ίσως οι κάτοικοι του κομπήτη να συνέχιζαν τις απλές τους ζωές χωρίς να μπορούν να δουν την αναπόθευκτη καταστροφή τους. Ίσως πάλι η πομπή αυτή να είναι μια απονενοημένη προσπάθεια εξευμενισμού του νέου παράξενου άστρου που, δίχως άλλο, μεγαλώνει καθημερινά στον ουρανό τους. Η πομπή συνέχιζε αργά την πορεία της, αντίστροφα στην περιστροφή του κομπήτη. Κάποτε οι λάμψεις χάθηκαν. Παρατηρώντας τη μορφολογία του κομπήτη μπορούσα μόνο να μαντέψω ίσως την κατεύθυνση τους.

Το τοτίο άλλαζε συνεχώς, καθώς μια αέναν ακολουθία απότομων βράχων και βουνών διαδέχονταν το ένα το άλλο. Μου ήταν πολύ δύσκολο να υπολογίσω τη θέση της πομπής σε αυτό το εφιαλτικό περιβάλλον. Ξαφνικά, μια δυσοίωνη φιγούρα άρχισε να ανατέλλει στον ορίζοντα. Ένας πύργος από βράχια που μεγάλωνε γρήγορα σε ύψος. Σύντομα δέσποζε με το επιβλητικό του σχήμα σε όλον τον κομπήτη. Αυτός πρέπει να είναι, το δίχως άλλο, ο τελικός προορισμός της τελετουργικής πομπής.

Η είσοδος του σπηλαίου λουζόταν στο φώς των πυρσών.

Έπρεπε να περιμένω. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτε άλλο άλλωστε. Σε τρεις πμέρες, σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου, ο κομπότης θα προσέκρουε στη Γη και όλα θα τελείωναν.

Τι βασανιστικές ώρες!

Μόνος, χωρίς καμία επαφή με τον πολιτισμό. Ακράδαντη ήταν όμως η πίστη μου, ότι η πρωτόγνωρη αυτή κατάσταση, όσο απελπιστική κι αν φαίνονταν δεν έπρεπε να επηρεάσει την επιστημονική μου έρευνα. Είμαι άλλωστε μέλος της Βασιλικής Αστρονομικής Εταιρείας. Τίποτε δεν μπορεί να μπει πάνω από αυτό. Έδιωξα λοιπόν τις αρνητικές σκέψεις από το μυαλό μου και αφοσιώθηκα ξανά στην παρατήρηση.

Η πομπή δεν φαίνονταν πια πουθενά. Όλο το ενδιαφέρον μου όμως, είχε συγκεντρώσει πλέον ο εμβληματικός αυτός πύργος. Προσπαθούσα να εστιάσω το τηλεσκόπιο πάνω του. Η κλίση του κομπότη, όμως ακόμα δεν με βοηθούσε. Λεπτό το λεπτό όμως ο πύργος ευθυγραφιζόνταν με το κάτοπτρό μου και η αναμονή μου έδειχνε να παίρνει τέλος.

Μετά από λίγες ρυθμίσεις ακριβείας είχα πλέον τη δυνατότητα να παρατηρήσω το πυργοειδές. Όρος με μεγάλη ευκρίνεια. Φαίνονταν οι σχεδόν κάθετες πλαγιές του και η επίπεδη κορυφή. Έμοιάζε πιο πολύ με ανθρώπινη κατασκευή, παρά με ένα τυχαίο σχήμα φτιαγμένο από τα στοιχεία της φύσης. Λες και ένα γιγάντιο χέρι το είχε λαξεύσει, σε αρχαίους καιρούς.

Στην πλευρά την οποία παρατηρούσα μετωπικά, διέκρινα ένα μεγάλο χάσμα. Σαν την είσοδο ενός σπηλαίου που θα οδηγούσε μάλλον στο εσωτερικό του όρους.

Ξάφνου, η είσοδος άρχισε να φωτίζεται! Αυτός ήταν λοιπόν ο προορισμός της μυστηριώδους πομπής. Όλο και περισσότεροι πιστοί φαινόταν να συγκεντρώνονται ώσπου η είσοδος του σπηλαίου, λουζόταν πια στο φως των πυρσών.

Χάρις σε κάποιες επιτελέον ρυθμίσεις των φακών, κατάφερνα να διακρίνω μερικές μορφές μέσα σε αυτό το εκτυφλωτικό φως. Ήταν φανερό ότι η τελετουργία που είχε αρχίσει μια νύχτα πριν στον οικισμό θα ολοκληρώνονταν εδώ, σε αυτό το επιβλητικό σκηνικό.

Η μοίρα της δύστυχης γυναίκας έμοιαζε φρικτή.

Mε τη βούθεια του φωτός των πυρσών, μπόρεσα να εστιάσω ακόμη πιο κοντά. Μπορούσα πλέον να διακρίνω, για πρώτη φορά, τους πρωταγωνιστές αυτού του δράματος.

Η εικόνα που αντίκρισα ήταν αποτρόπαια! Μια γυναικεία μιορφή ήταν δεμένη με απάνθρωπο τρόπο σε έναν λίθινο βωμό. Δίπλα της στεκόταν της δύο τρομερές φιγούρες. Αυτοί πρέπει να ήσαν το δίχως άλλο Ιερείς. Φορούσαν μεγάλες αποτρόπαιες μάσκες και είχαν ορθώσει τα χέρια προς τον ουρανό, σε στάση επίκλησης. Ο ένας τους, κατόπιν, σήκωσε στον αέρα και άρχισε να επιδεικνύει ένα τελετουργικό ξίφος. Η μοίρα της δύστυχης γυναίκας έμοιαζε φρικτή.

Τι τραγική ειρωνεία! Ένας ολόκληρος κόσμος, στιγμές πριν την καταστροφή του, συνεχίζει τα βαρβαρικά, δολοφονικά του έθιμα. Ήθελα να φωνάξω με όλη μου τη δύναμη, σε αυτούς τους άθλιους να σταματήσουν την αιμοσταγή τους τελετουργία και να ζητήσουν και τώρα ακόμα συγχώρεση από τον Μεγαλοδύναμο! Αλιώνο ούμως. Οι βάρβαροι ιερείς συνέχιζαν το αποτρόπαιο τελετουργικό τους, κάτω από τα βλέμματα των υπολούτων μυστών.

Η στιγμή είχε έρθει. Ο Ιερέας σταμάτησε να περιφέρεται και ύψωσε το ξίφος του. Η καρδιά μου πίστευα ότι θα με εγκαταλείψει. Τότε, χωρίς καμία προειδοποίηση, οι πυρσοί έσβησαν! Το σκότος του διαστήματος κάλυψε τα πάντα.

Δεν άντεχα άλλο αυτήν την κατάσταση!

Όλα θα τελείωναν σε λίγο και τίποτα δεν φαίνονταν πια να έχει νόημα ή κάποια λογική εξήγηση. Αποφάσισα να σταματήσω την παρατήρησή μου και να προετοιμάσω τη ψυχή μου για το επικείμενο τέλος.

Αφοσα το τηλεσκόπιο και προσπάθησα να βγάλω από το μυαλό μου την εξωφρενική αυτή ιστορία. Λίγες άλλωστε, στιγμές είχαν απομείνει στον κόσμο μας. Έφερνα στο νου μου τη ζωή μου, τις σπουδές μου, την αγαπημένη μου πατρίδα. Τι άδικη μοίρα που επεφύλασσε ο Κύριος σε όλους μας...

Με αυτές τις σκέψεις, οι δυνάμεις μου με εγκατέλειψαν και βυθίστηκα σε έναν βαθύ ύπνο.

Η συνέχεια σου είναι, λίγο πολύ, γνωστή. Η ομάδα μου επέστρεψε από τα ανατολικά με προμήθειες και με βράκη αναίσθητο, στα όρια της ασιτίας, με τους πιστούς μου ινδιάνους απαργύρωπους. Οι δύστυχοι πίστευαν ότι είχα χάσει εντελώς τη θέληση για ζωή.

Η έκπληξη μου ήταν -όπως μπορείς να φανταστείς- μεγάλη.
Ο κόσμος μας ακόμη υπήρχε!

Η καταστροφή είχε με κάποιον τρόπο αποτραπεί. Ακόμη πιο περίεργο ήταν, ότι όλοι τους δύλωναν πλήρη άγνοια για την θανάσιμη απειλή από το διάστημα. Οι περισσότεροι μάλιστα, δεν μπορούσαν να καταλάβουν λέξη από όσα έλεγα.

Γρήγορα η βάση φορτώθηκε σε κανό και αρχίσαμε να κατεβαίνουμε τον ποταμό. Προορισμός μας, έμαθα ότι ήταν η ιεραποστολή του Αγίου Γαβριήλ στην Cachoeira.

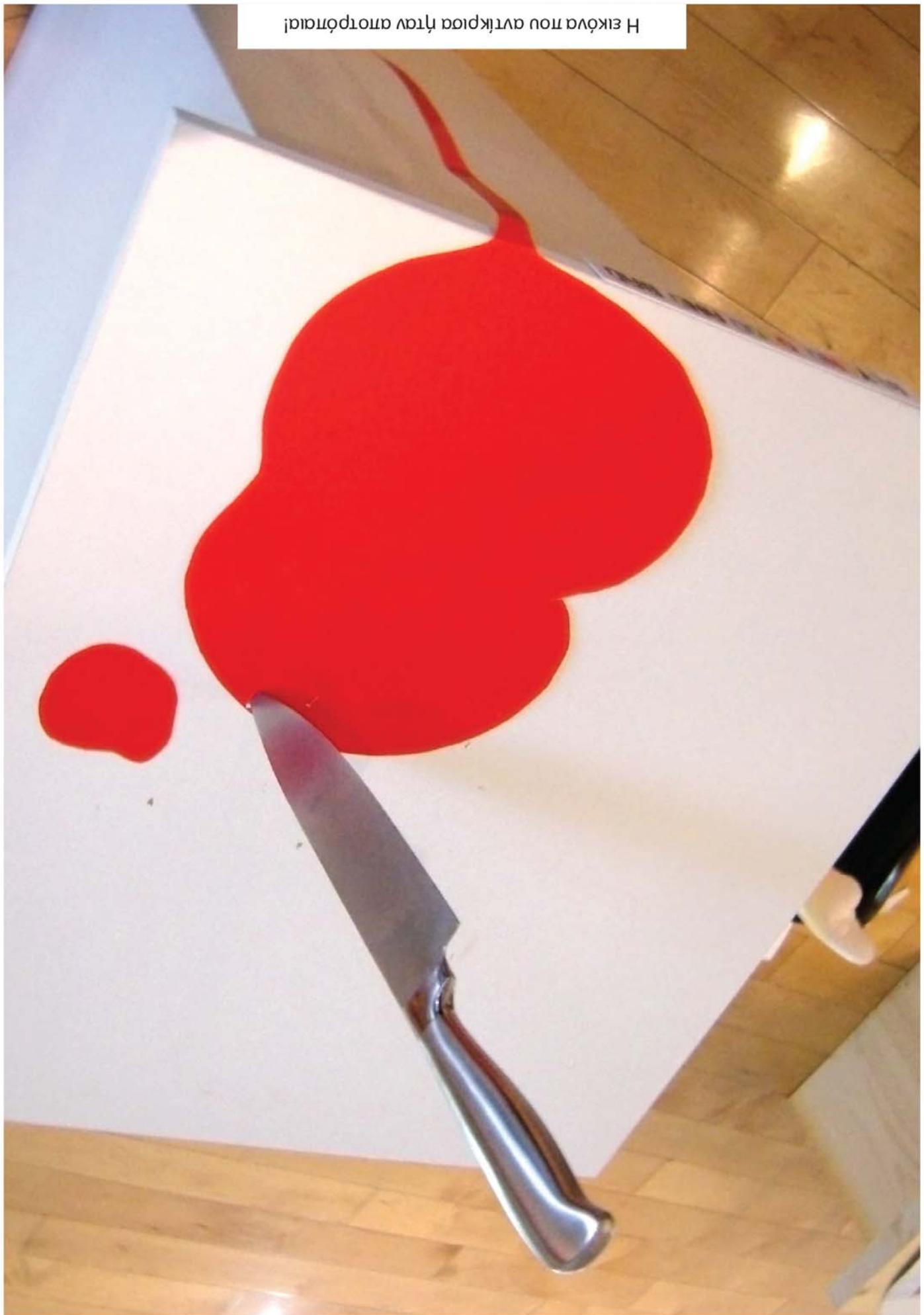
Σύντομα, χάρις στις φροντίδες των μοναχών, ξαναβράντα μέρος των δυνάμεων μου. Είμαι βέβαια, ακόμα πολύ αδύναμος για την κατάβαση του Αμαζόνιου. Ελπίζω μόνον, πριν εγκαταλείψω τη ζούγκλα να καταφέρω να συναρμολογήσω ξανά το τηλεσκόπιο μου. Ίσως υπάρχει ακόμα τρόπος να πάρω απαντήσεις στα ερωτήματα που με βασανίζουν.

Τι να συνέβη άραγε στον κομήτη που θα γίνονταν η Νέμεσις όλων μας; Ελπίζω, αγαπητέ Ράσσελ, την επόμενη φορά που θα συνάντηθούμε, να μπορώ να ρίξω άπλετο φως σε όλες τις πτυχές αυτής της υπόθεσης. Στην επιστήμη άλλωστε δεν υπάρχουν μυστήρια. Μόνον προκλήσεις.

Με αυτά, σε χαιρετώ για την ώρα, ο καλός σου φίλος

Thomas J. Hussey

H eikövaa rou avtikpiota htarv autotpöntä!

Հ յօլպա ուն զստուխն յսվալկա՛ շիօլ՛ զ փոկի՛.

Ehoriče mto možu že avšpomtin kartoteku.

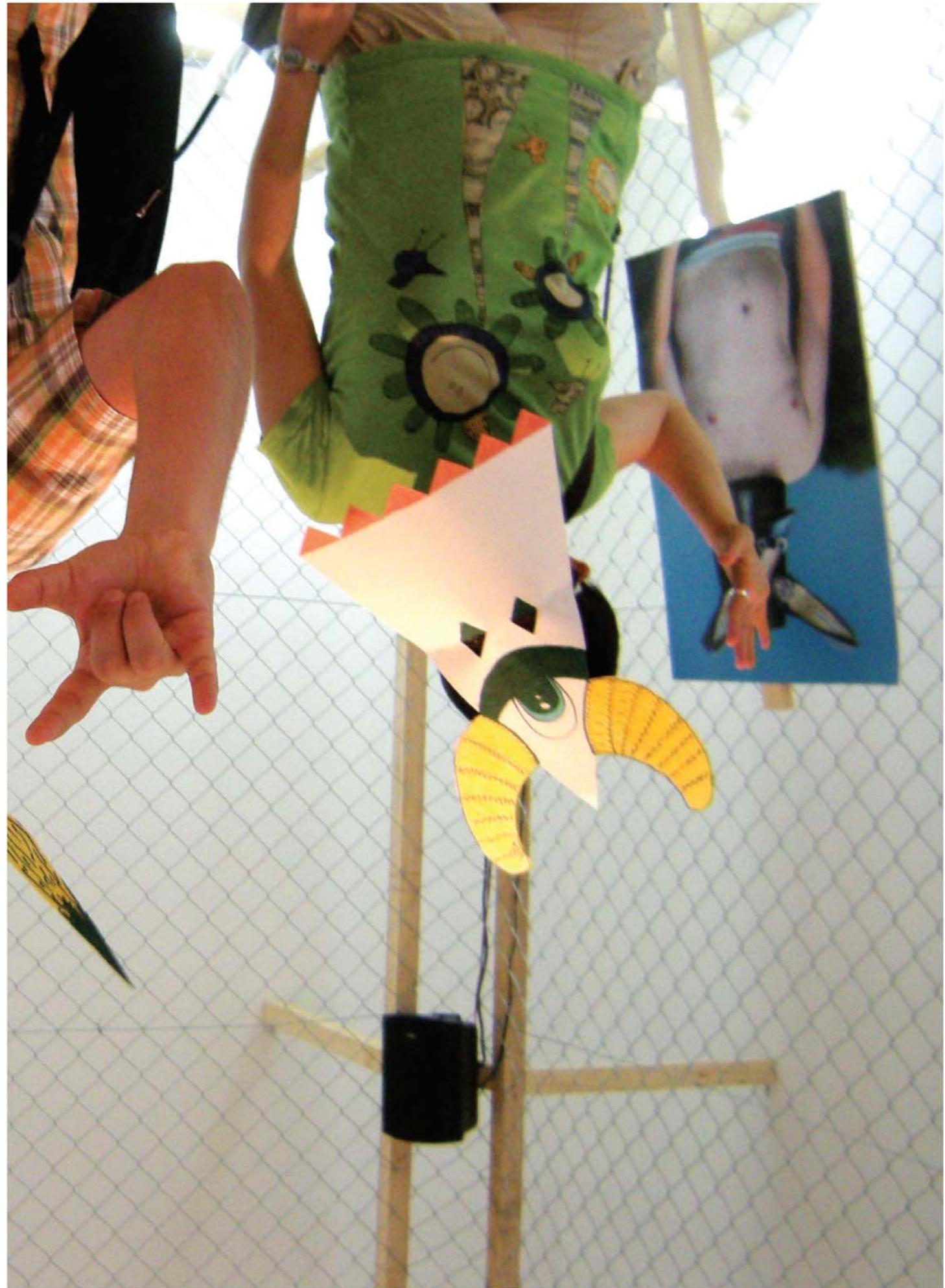

Ti βαραβάτικές ωρες!

O muzikologist touc զև փակվութաν և էլք ավելիք ակօնին.

Футографии с выставки Beyond Good and Bad Monsters в Музее современного искусства в Лувре 2011, организованной ARRGH! Masters in Fashion.

ON

ON

0009

ON